

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

meget vel forstår at de tilfældigt udpegede arbejdsgivere føler sig krænkede og såret over.

Jeg så i går i et blad en udtalelse af arbejdsgiverforeningens formand om situationen — en udtalelse, som overraskede mig. Jeg tror ikke, det var helt vel betænkt, når arbejdsgiverforeningens formand i går til pressen har givet udtryk for, at leverandører, der er kontraktligt forpligtet til at levere mælk, og som vil overholde deres kontrakt, kan vente at blive ekskluderet af arbejdsgiverforeningen. En sådan opfordring til kontraktbrud kunne, hvis den blev fulgt, få meget farlige konsekvenser på andre områder i samfundet. Det er altid blevet meget stærkt fordømt — og med rette — hvis nogen indenfor arbejdernes organisationer brød indgåede aftaler. Fagforeningernes ansvarlige ledelse har våget meget nøje over, at disse fundamentale retsregler blev overholdt. Jeg tror, godsejer Juhl skulle vise samme ansvarfølelse overfor indgåede forpligtelsers overholdelse.

En forlængelse af de gældende overenskomster — som venstre og de konservative foreslår — og afvisning af den forhandling, som arbejderne har krævet, og som overenskomsterne hjemler dem ret til, vil være at tage parti for den ene part i sagen — det var det ærede medlem hr. Poul Sørensen heller ikke blind for — og det kan ikke være folketingets opgave. Det er ikke folketingets opgave at stemme om, hvem af parterne der har ret. Det må afgøres af en sagkyndig og uvildig domstol og ikke være en politisk afgørelse.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen siger, at man nu gennem voldgiftsretten lægger dette store ansvar over på et enkelt medlem; men denne fremstilling er meget ensidig. Man lægger afgørelsen over til en domstol, bestående af 7 medlemmer. Det kan naturligvis i en given situation stille sig sådan, at det bliver en enkelt stemme, der gør udslaget; men, ærede medlem, hvis spørgsmålet skal afgøres i dette ting, kan det også blive et enkelt medlem, hvis stemme bliver afgørende for resultatet, og det ærede medlem har ingen ret til at give den fremstilling, han gav: at det overlades til en enkelt mand at træffe denne afgørelse. Man overlader det til en domstol på 7 med-

lemmer; der kan, som sagt, komme en situation, hvor en enkelt stemme bliver afgørende, men det samme kan, som jeg sagde, også ske, hvis afgørelsen bliver truffet her i tinget.

Når jeg ikke kan tilråde at gå den vej, venstre og de konservative foreslår, er det — som jeg allerede har nævnt — fordi jeg frygter, at folketinget derved vil gøre sig til part i sagen, og jeg vil gerne i denne forbindelse henvise til, hvad der i de sidste dage er sagt fra mange forskellige hold om folketingets stilling i så henseende. Jeg beder formanden om tilladelse til et par korte citater. I dagbladet „Børsen“ stod i forgårs følgende:

„Inden der går endnu mere politik i den aktuelle sag, bør det fastslås, at det ikke er folketingets opgave at optræde som dommer i faglige uoverensstemmelser, men at det kan være folketingets pligt at forlange sagen henvist til en uvildig instans, hvis parterne ikke selv ved fornyet overvejelse kan nå et resultat og en samfundsødelæggende konflikt da vil blive følgen. Dette synspunkt har hidtil været hævdet og erkendt af alle demokratiske partier og af de ansvarlige faglige organisationer. Der bør ikke laves om på den ordening.“

Det var dagbladet „Børsen“.

Frederiksborg Amts Mejeriforening har på et møde den 18. april enstemmigt vedtaget en udtalelse, som efter dagbladenes referat lyder således:

„Det må under disse omstændigheder være regeringens og folketingets sag at bringe konflikten til afslutning på en sådan måde, at det står helt klart, at samfundet ikke tager parti i et spørgsmål, som alle dage har været løst ved fri forhandling mellem parterne i overenskomstsituationen.“

Jeg kan også henvise til, at både venstre og de konservative ved flere lejligheder gennem årene med de stærkeste ord har krævet tvungen voldgift i arbejdskonflikter. De gjorde det i 1935—36 og i 1936—37.

I 1935—36 fremsatte venstre selv lovforslag om, at en voldgiftsret skulle træffe afgørelse i en arbejdskonflikt, og man vedtog, at denne voldgiftsret skulle bestå af 3 medlemmer, hvoraf 2 udpeget af den faste